

Sygn. akt II Ca 1281/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Bednarek – Moraś
Sędziowie:	SO Violetta Osińska (spr.) SO Marzenna Ernest
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **R. Z.**

przeciwko (...) **Bank Spółce Akcyjnej w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego
w G. z dnia 8 sierpnia 2014 roku, sygn. akt I C 693/12

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje adwokat W. Ł. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gryficach kwotę 369 (trzysta sześćdziesiąt dziewięć) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt II Ca 1281/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2014., sygn. akt I C 693/12, Sąd Rejonowy w Gryficach oddalił powództwo R. Z. przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (punkt I.), odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu (punkt II.) przyznał adwokat W. Ł. od Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Gryficach kwotę 738 zł, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powód R. Z. zawarł dnia 27 czerwca 2008r. w domu umowę o kartę kredytową z (...) Bank SA z siedzibą w K. (poprzednikiem prawny (...) Bank SA z siedzibą w W.). Wysokość limitu kredytowego karty wynosiła 3.500 zł. W

przeddzień zawarcia umowy powód rozmawiał przez telefon z przedstawicielką, która w imieniu banku zawarła z nim umowę o kartę kredytową. W trakcie rozmowy R. Z. uznając, iż ma za mało czasu na podjęcie decyzji, stwierdził, iż musi się zastanowić, czy chce karty. W związku z zawarciem następnego dnia umowy, powód otrzymał kartę, z której następnie korzystał sam, bądź prosił znajomych, aby przy użyciu karty uzyskali dla niego pieniądze. Pieniądze przeznaczał na zakup żywności i uregulowanie opłat. Z opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej na zlecenie Sądu Rejonowego w Gryficach wynika, iż powód R. Z. w chwili zawierania umowy o kartę kredytową był zdolny do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli w przedmiocie zawarcia umowy o kartę kredytową. Zdawał sobie sprawę z tego, iż środki pieniężne uzyskane w ramach umowy pożyczki i kredytu należy spłacać. Dług z tytułu zawartej umowy także miał spłacić, jednakże brakowało mu pieniędzy na zakup żywności oraz uregulowanie opłat. R. Z. podjął spłatę zadłużenia wynikającego z karty kredytowej i spłacił kwotę 553,20 zł czyniąc to osobiście w oddziale banku w G., bądź poprzez znajomych, jednakże w związku z zaprzestaniem regulowania zadłużenia, bank wypowiedział umowę, a następnie wystawił dnia 28 lipca 2010r. bankowy tytuł egzekucyjny, nr (...), który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 05 sierpnia 2010r., I Co 1446/10. Na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia, R. R. wszczął przeciwko R. Z. postępowanie egzekucyjne toczące się pod sygn. akt Km 1019/11, które następnie zostało przekazane do dalszego prowadzenia przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach, J. K. pod sygn. akt Km 2536/11. Na potrzeby postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Gryficach pod sygn. akt I Ns 305/07 została sporządzona przez psychiatrę E. K. oraz psycholog M. K. opinia sądowo-psychiatryczna, z której wynika, iż powód od wczesnego okresu życia miał napady padaczkowe, które nie miały uchwytnej przyczyny w ewentualnym uszkodzeniu biologicznym centralnego układu nerwowego. Badany nie leczył się szpitalnie bądź ambulatoryjnie. Napady te po maju 2003r. były skutecznie leczone. Nie miał opinii osoby niedorozwiniętej umysłowo lub psychicznie chorej, ale osoby o niskiej sprawności intelektualnej. Badanie psychologiczne ujawniło niską sprawność intelektualną, odpowiadającą dolnemu przedziałowi tego upośledzenia, czyli sprawności na pograniczu upośledzenia umiarkowanego, zatem należało domniemywać, że w 2003r., kiedy to R. Z. własnoręcznie, bądź komputerowo, sporządzał pisma procesowe, zdradzał sprawność intelektualną na poziomie niedorozwoju umysłowego stopnia lekkiego, co w konsekwencji doprowadziło biegłe do konkluzji, iż w okresie od 09 maja 2003r. przez najbliższe 6 miesięcy mógł być nawet ubezwłasnowolniony całkowicie. Z kolei badająca R. Z. dnia 31 października 2008r. psycholog M. K. w wyniku badania psychologicznego zawarła wnioski, iż ogólna sprawność umysłowa R. Z. kształtuje się na poziomie lekkiego stopnia upośledzenia umysłowego, całkowita analiza badania psychologicznego przemawia za istnieniem organicznych zmian (...) wolne tempo pracy umysłowej oraz istnieniem wskaźników zaburzeń funkcji pamięciowych. Dnia 11 października 2011r. lekarz psychiatra W. B. wystawił zaświadczenie wskazujące, iż u R. Z. rozpoznaje upośledzenie umysłowe lekkie, a pacjent wymaga pomocy adwokata z urzędu dla prowadzenia spraw przed sądem. R. Z. od 3 roku życia choruje na padaczkę. Miewa ataki, nawet z utratą świadomości. Ataki miewał również w 2008r. Miał problemy z nauką, powtarzał klasy, ukończył szkołę zasadniczą specjalną w P. o kierunku ogrodnik-warzywnik. Powód jest osobą zaliczoną do znacznego stopnia niepełnosprawności. Na dzień 28 marca 2013r. w księgach rachunkowych pozwanego banku widniało zadłużenie R. Z. na kwotę 2.229,26 zł. Dnia 22 maja 2013r. lekarz (...) wystawił zaświadczenie, z którego wynika, iż powód cierpi na przewlekłe schorzenie układu nerwowego, pozostaje pod stałą kontrolą specjalistyczną oraz przyjmuje stałe leki, które mogą wpływać na zachowanie i spóźnione reakcje.

Sąd Rejonowy powołując art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. uznał powództwo za niezasadne. Jako okoliczności niesporne wymienił to, iż powód R. Z. podpisał dokument umowy o kartę kredytową z (...) Bank SA, nie wywiązał się w pełni ze spłaty postawionych do jego dyspozycji środków pieniężnych, zaś bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który zaopatrzony w klauzulę wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Rozbieżne stanowiska stron dotyczyły tego, czy powód był w stanie w sposób świadomy i swobodny złożyć oświadczenie woli o zawarciu umowy o kartę kredytową, a zatem, czy umowa o kartę kredytową była ważna. R. Z. kwestionując istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, który pochodził od banku podnosił, iż w chwili zawierania umowy o kartę kredytową mógł być całkowicie ubezwłasnowolniony, a zatem był w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli. W myśl art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie

woli, dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Sąd ustalając, iż powód w chwili zawierania umowy z dnia 27 czerwca 2008r. był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i złożenia ważnego oświadczenia woli oparł się przede wszystkim na opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 24 kwietnia 2014r., w której biegły z całą pewnością i stanowczością, analizując dokumentację medyczną powoda oraz przeprowadzając badanie powoda, zawarł konkluzję, iż R. Z. w chwili zawierania umowy o kartę kredytową z dnia 27 czerwca 2008r. był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli w przedmiocie zawarcia przedmiotowej umowy, dodając, iż powód wykazał dobrą orientację w swoich sprawach oraz wystarczającą orientację prawną i moralną w sprawie zobowiązań wynikających z zaciągniętego kredytu. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również stwierdzenie biegłego, iż osoby o lekkim upośledzeniu umysłowym znają i rozumieją normy prawne i moralne sprowadzające się do obowiązku zwracania pożyczonych środków pieniężnych. Dla oceny prawidłowości wniosków biegłego przywołać należy również fakt, iż R. Z. spłacał dług powstały w wyniku zawarcia umowy o kartę kredytową, co przesądza o jego świadomości, iż kredyt należało spłacić, jak również to, iż nie było to jego jedyne zadłużenie wynikające z zawartej umowy pożyczki, czy kredytu. W ocenie Sądu, żadne inne dowody nie wskazują na to, aby R. Z. w chwili zawierania umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome lub swobodne powzięcie decyzji. Jak sam powód podał o możliwości zawarcia umowy o kartę kredytową dowiedział się dzień wcześniej w rozmowie telefonicznej. Jednakże chciał przemyśleć zasadność zaciągnięcia zobowiązania, a rozmowa dawała zbyt mało czasu. Dowodzi to, iż analizował zasadność zawarcia umowy oraz że zawierając umowę, zrobił to świadomie. Powód w swych zeznaniach nie podniósł także, aby w dzień przed zawarciem umowy, bądź w dniu zawarcia umowy miał atak padaczki i z tego powodu źle się czuł, a biegły w czasie badania zauważył, iż R. Z. uwagę skupiał prawidłowo, nie wykazując istotnych zaburzeń pamięci, odwołując się do wielu faktów z przeszłości, dość dokładnie je przytaczając. Ustalenie zaś, iż R. Z. był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenie woli w przedmiocie zawarcia umowy o kartę kredytową z dnia 27 czerwca 2008r. stanowiło warunek konieczny do uznania, iż przedmiotowa umowa została skutecznie zawarta przez strony niniejszego postępowania, a zatem nie doszło do ziszczenia się przesłanek zawartych w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., tj. do nie istnienia obowiązku stwierdzonego bankowym tytułem egzekucyjnym z dnia 28 lipca 2010r., nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 05 sierpnia 2010r., I Co 1446/10. Sąd nie dał w pełni wiary zeznaniom powoda R. Z., a to w zakresie, w jakim podniósł, iż nie wiedział, w jaki sposób działa karta udostępniona mu w ramach zawartej umowy o kartę kredytową. Ta część relacji powoda pozostaje bowiem w sprzeczności z jego wcześniejszą wypowiedzią, iż czasami korzystał z karty, wyciągał pieniądze na jedzenie i opłaty, co dowodzi, iż R. Z. wiedział, w jaki sposób korzystać z karty. Sąd dostrzegł również sprzeczności w relacjach powoda w czasie badania psychiatrycznego, co zaważyło na ocenie relacji powoda. Podczas badania powód w pierwszej kolejności przyznał w rozmowie z biegłym, iż wiedział, że musi spłacać pożyczki i kredyty, spłaciłby również dług wynikających z umowy o kartę kredytową, gdyby nie to, iż potrzebował środków pieniężnych na zakup żywności i regulowanie opłat i że ma świadomość konieczności zwracania zaciągniętych zobowiązań. W kolejnej zaś wypowiedzi R. Z. podniósł już, iż nie wiedział, że kredyt trzeba będzie spłacać, bo nikt go o tym nie poinformował. Zdaniem Sądu taka radykalna zmiana stanowiska powoda podyktowana była jedynie chęcią uzyskania korzystnego dla niego rozstrzygnięcia sprawy. Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda z dnia 26 czerwca 2014r. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry E. K. oraz biegłego psychologa M. K., albowiem opinia sporządzona przez biegłego sądowego psychiatrę E. S. z dnia 24 kwietnia 2014r. jest jasna, pełna, sporządzona zgodnie z tezą dowodową, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności i nie budzi wątpliwości, zaś wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii psychiatry i psychologa zmierzał do przewleczenia postępowania. Sąd wskazał przy tym, iż niezadowolenie strony z wniosków opinii nie uzasadnia konieczności powoływania innych biegłych na tę samą okoliczność. Nadto fakt, iż wskazane przez powoda biegłe w opinii sporządzonej na potrzeby innego postępowania stwierdziły, iż powód w okresie od 9 maja 2003r. przez następne pół roku mógł być osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie, pozostaje zupełnie obojętny dla niniejszego postępowania, w którym przedmiotem zainteresowania jest stan świadomości powoda na dzień 27 czerwca 2008r. Wyjaśnienia wymaga, iż Sąd nie zlecał biegłemu odnoszenia się do przedmiotowej kwestii będącej przedmiotem opinii sporządzanej na potrzeby postępowania I Ns 305/07, bowiem, jak o tym była mowa, biegły przeprowadzając badanie powoda i analizując historię jego choroby, jak również zapoznając się z aktami sprawy i znajdującymi się w nich: opinią z akt I Ns 305/07 i zaświadczeniami, samodzielnie oceniał stan świadomości powoda na dzień 27 czerwca 2008r. Sąd oddalił również wniosek dowodowy z dnia 07 sierpnia 2013 r. o zobowiązanie pozwanego do

wskazania danych adresowych pracownika, który w imieniu banku zawierał z powodem umowę o kartę kredytową, a następnie o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – pracownika banku, bowiem dowód ten, zawnioskowany na okoliczność ustalenia przyczyn zawarcia umowy o kartę kredytową z powodem, weryfikacji zdolności kredytowej powoda, wysokości prowizji otrzymanej przez pracownika z tytułu zawarcia umowy o kartę kredytową z powodem, jest zupełnie nieprzydatny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nadto wobec treści opinii psychiatrycznej rozstrzygającej kwestię świadomości powoda w chwili zawierania umowy o kartę kredytową dopuszczenie dowodu z zeznań tegoż świadka ponad okoliczności dotyczące stanu świadomości powoda w chwili zawierania umowy o kartę kredytową, było zbędne. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 5 k.c., podnosząc, iż utrwalona w orzecznictwie i piśmiennictwie jest zasada, iż przepis ten może być podstawą obrony swoich praw, nie zaś ataku, co sprowadza się do uznania, iż nie można oprzeć powództwa na powołanym przepisie. Przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999 r., II CKN 151/98, z którego wynika iż art. 5 k.c. nie może stanowić skutecznej podstawy trwałego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Marginalnie zauważył, iż powód nie wskazał, jakie to konkretne zasady współżycia społecznego zostały naruszone przez pozwaną bank, a nadto dochodzenie przez wierzyciela należności z tytułu niespłaconego kredytu w innym postępowaniu nie może stanowić zarzutu naruszenia zasad współżycia społecznego w toku postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Powoływanie się na naruszenie zasad współżycia społecznego wymaga wskazania, jaka konkretnie zasada została naruszona, oraz wskazania pełnej treści powoływanej zasady (por. wyr. SN z dnia 14 października 1998 r., II CKN 928/97, orz. SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 263/06).

Sąd mając na uwadze bardzo trudną sytuację materialną powoda oraz jego problemy zdrowotne uznał, iż zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki i na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami procesu. Jako podstawę orzeczenia przyznaniu wynagrodzenia pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu Sąd wskazał § 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, który zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji w całości i zarzucił naruszenie przepisów postępowania :

-art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i 286 k.p.c. poprzez brak zażądania przez Sąd I instancji dodatkowej opinii innych biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii dotyczącej stanu zdrowia psychicznego powoda a w szczególności, czy w dniu zawarcia umowy o kartę kredytową z pozwaną był on zdolny do świadomego powzięcia decyzji i wyrażenia woli w przedmiocie jej zawarcia, z uwagi na rozbieżność ustaleń biegłego E. S. powołanego przez Sąd z ustaleniami dokonanymi przez biegłych w opinii przedłożonej przez powoda a uzyskanej w toku innego postępowania;

- art. 258 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez nieuzasadnioną odmowę dopuszczenia dowodu z przesłuchania świadka - pracownika banku, który w jego imieniu zawarł z powodem umowę o kartę kredytową, podczas gdy zeznania tego świadka zdaniem powoda mają bardzo ważne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w zakresie świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli przez powoda w przedmiocie zawarcia umowy.

Ponadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnych założeniach, że powód w chwili zawierania umowy o kartę kredytową z pozwaną był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i złożenia ważnego oświadczenia woli, pomimo, iż okoliczności sprawy a zwłaszcza treść opinii sądowo - psychiatrycznej przedłożonej przez powoda, uzyskanej w toku innego postępowania sądowego wskazują na okoliczności odmienne.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia dowodu z dodatkowej opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii na okoliczność czy w chwili zawierania umowy o kartę kredytową w dniu 27 czerwca 2008r. powód był zdolny do świadomego powzięcia decyzji i złożenia ważnego oświadczenia woli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu. Sąd Odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przeprowadzone w ich świetle rozważania prawne. Nie zachodzi, przeto konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977).

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów należy wskazać, że w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada bezpośredniości unormowana w art. 235 § 1 k.p.c., zgodnie z którą postępowanie dowodowe powinno się odbywać przed sądem orzekającym. Bezpośredni kontakt sądu orzekającego z dowodami pozwala na pełniejszą ich ocenę i poczynienie spostrzeżeń, które mogą być przydatne przy ocenie tych dowodów. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę zgromadził w sposób kompletny materiał dowodowy, w którego skład wchodziła także opinia sądowo-psychiatryczna biegłego E. S.. Biegły wskazał, że powód w dniu zawarcia umowy o kartę kredytową z pozwaną był zdolny do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli w przedmiocie zawarcia tej umowy. Sąd następnie dokonał analizy i oceny zebranych dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, czyniąc tym samym zadość wymogom zawartym w art. 233 § 1 k.p.c., co pozwoliło Sądowi na poczynienie niewadliwych i pozbawionych wątpliwości ustaleń faktycznych, które doprowadziły do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, fakt, iż zgodnie z przedstawioną przez powoda opinią biegłych psychiatrów, sporządzoną na potrzeby innego postępowania powód mógł być w okresie od 9 maja 2003 r., przez następne pół roku ubezwłasnowolniony, pozostaje zupełnie obojętny dla niniejszego postępowania, którego przedmiotem zainteresowania jest stan świadomości powoda na dzień 27 czerwca 2008 r. Stan zdrowia powoda ulega zmianom i jest zależny od występujących cyklicznie ataków zdiagnozowanych u niego chorób. Sam fakt, że opinia sądowo psychiatryczna wykonana na potrzeby niniejszego postępowania jest niekorzystna dla sytuacji procesowej roszczenia powoda, nie może stanowić przesłanki ku temu, aby sporządzać kolejną opinię w tym samym zakresie. Tym bardziej, iż opinia sporządzona przez biegłego psychiatrę E. S., jak wskazał Sąd Rejonowy jest jasna, pełna, sporządzona na podstawie analizy materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie i badania powoda i nie pozostawia żadnych wątpliwości. Stanowisko takie jest ugruntowane także w orzecznictwie sądowym. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w swoim wyroku z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn.. akt: I ACa 803/14 stwierdził bowiem, że samo niezadowolenie strony z niekorzystnej dlań opinii biegłego, nie jest wystarczającą przesłanką uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych. W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn.. akt: III AUa 1098/13, w którym stwierdził, że granice obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie (...) nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Wobec powyższego zarzut ten należy uznać za całkowicie chybiony.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 258 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. albowiem Sąd pierwszej instancji poprawnie przyjął, że w świetle rozstrzygnięcia kwestii świadomości powoda w chwili zawarcia umowy o kartę kredytową w oparciu o opinię sądowo-psychiatryczną, dopuszczenie dowodu z zeznań świadka - pracownika banku było zbędne. Dodatkowo, jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 5 lutego 2014 r., sygn.. akt I Aca 731/13, zarzut zaniechania przeprowadzenia przez sąd dowodu ze świadków nie uzasadnia naruszenia przepisu art. 258 k.p.c., bowiem przepis ten określa nie obowiązek sądu, lecz obowiązki strony powołującej się na dowód ze świadków. Poza tym to sąd ocenia czy dowód ten jest uzasadniony w sprawie, aby móc to ocenić strona wnosząca o przeprowadzenie tego dowodu powinna określić tezę dowodową na jaką należy przesłuchać świadka. Zważywszy na to, również ten zarzut należy uznać za niewątpliwie chybiony.

Zgodnie z treścią art. 382 k.p.c. Sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. W granicach kognicji rozpoznając sprawę merytorycznie uznał za bezzasadny zarzut apelacji dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający, zdaniem apelującego, na błędnych założeniach, że powód w chwili zawierania umowy o kartę kredytową z pozwaną był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i złożenia ważnego oświadczenia woli, pomimo

tego, iż okoliczności sprawy a zwłaszcza treść opinii sądowo - psychiatrycznej przedłożonej przez powoda, uzyskanej w toku innego postępowania sądowego wskazują na okoliczności odmienne. W tym miejscu należy przybliżyć charakter powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Zastosowanie tego powództwa polega na tym, iż dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia. Skutkuje to tym, że cel, jakim jest z reguły trwale uniemożliwienie przeprowadzenia w całości lub w części egzekucji ze wskazanego przez powoda tytułu egzekucyjnego, może być osiągnięty wówczas, gdy dłużnik wykaże nieistnienie zdarzenia, na którym oparto wydanie klauzuli wykonalności. Zaprzeczenie tym zdarzeniom może obejmować takie okoliczności, które wskazują, że określony tytuł nie powinien być opatrzony klauzulą wykonalności, jako niepodlegający wykonaniu lub niespełniający warunków przepisanych prawem egzekucyjnym. Taka konstrukcja powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oznacza, że zgodnie z regułami rozkładu ciężaru dowodu wskazanymi w art. 6 k.c. , to na stronie powodowej ciąży obowiązek wykazania zasadności tego roszczenia. Przekładając to na realia przedmiotowej sprawy, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że w chwili zawarcia z pozwaną umowy o kartę kredytową nie był zdolny do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i złożenia ważnego oświadczenia woli. Niewątpliwie powód temu ciężarowi nie podołał. Zaoferowana przez niego dokumentacja medyczna z okresu zawarcia z pozwanym kwestionowanej czynności podlegała ocenie biegłego sądowego zgodnie z dyspozycją art. 278 § 1 k.p.c. jako wymagająca wiadomości specjalnych. Istotną dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie okazała się postawa powoda deklarowana podczas badania przez biegłego oraz w toku postępowania sądowego. Zarówno opinia sądowo psychiatryczna jak również dowód z zeznań powoda, co trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku dotyczą konkretnych czynności i odległego okresu w stosunku do przedmiotu badania w innej sprawie sądowej. Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił, iż badaniem w sprawie o sygn. akt I Ns 305/07 Sądu Rejonowego, w której sporządzona została przez biegłych sądowych opinia dotycząca powoda objęto okres od 9 maja 2003r. w związku ze śmiercią ojca powoda i okres sześciu miesięcy bezpośrednio po tej dacie. Z kolei w niniejszym postępowaniu ocenie poddano stan powoda w okresie dotyczącym żądania pozwu , tj. 27 czerwca 2008r. jako niewadliwie ustalonej daty zawarcia umowy o kartę kredytową (z limitem do 3500 zł) . Zważyć należało również, iż reguły doświadczenia życiowego nakazują uwzględnić, iż czynność w postaci posiadania karty bankowej w warunkach polskiej rzeczywistości dotyczy osób, które ukończyły już 13 lat , zatem w rozumieniu art. 15 k.c. posiadających ograniczoną zdolność do czynności prawnych. Według stanu w dniu zamknięcia rozprawy apelacyjnej powód nie był osobą w stosunku, do której wydano orzeczenie o częściowym, czy całkowitym ubezwłasnowolnieniu.

Wobec bezzasadności zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku. Orzeczenie o przyznaniu wynagrodzenia pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu Sąd Okręgowy wydał na podstawie § 2 i § 6 pkt 3 i § 13.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).